

Skær over hans dystre Ansigt, som kom han inde fra en anden Verden.

Hun havde aldrig angret, at hun tog sit Ord tilbage. Hun gjorde det heller ikke nu, og især ikke for Dihmers egen Skyld. Men hun fortrød, at hun ikke dengang havde faaet talt mere med ham. Skønt de paa en Maade var bleven forlovede ved den Lejlighed, havde de ikke haft en virkelig Samtale. Derfor vidste hun nu saa lidt om, hvad han havde oplevet i sin lange Eneboer-Tilværelse derovre paa Favsingholm. Havde de talt lidt fornuftigt sammen, vilde han sikkert af sig selv have forstaaet, at de nu mindre end nogensinde passede for hinanden. Kunde dog ingen sige ham, at han ingen Grund havde til at græmme sig, at han tværtimod skulde prise sig lykkelig over ikke at være bleven gift med et Utske som hende! Men det var heller ikke det. For han havde jo altsaa sendt hende Hilsen.

»Med dig, min Ven, er det en anden Sag«, tænkte hun, da hun lidt efter hørte sin Mand stikke Nøglen i Døren derude. »Vi to hører samme Verden til«.

Et Øjeblik efter sad Karsten hos hende i Sofaen og gned sig forfrossent i Hænderne.

»Har du kendt Mage til Vejr! Vorherre ryster ordenlig sin Vinterdyne! — Men kære, har du ikke set, at det sner?« sagde han, da Jytte vendte sig mod